

PSPV, un congrés ple d'incerteses

Aquest dissabte 18, els socialistes valencians elegeixen el seu nou secretari general, amb la voluntat de tancar el període de divisions internes que arrosseguen des del VIII Congrés. Del que serà el nou líder orgànic, en depèn el futur del principal partit de l'oposició.

El PSPV-PSOE s'hi juga el seu futur, a vida o mort, aquest cap de setmana. L'existència dels socialistes depèn en gran mesura del resultat final del seu congrés extraordinari, que se celebrarà al Palau de la Música de València aquest 18 de setembre. Tal vegada aquest siga el conculcu que soterra per sempre més la divisió existent entre els clans interns. També, però, pot ser el del tancament en fals d'unes ferides endèmiques, que es podrien reobrir en no res i que allargarien encara més l'agonia d'una formació que no ha sabut pair la pèrdua de la Generalitat Valenciana. Les incògnites a cinc dies del congrés en són moltes.

Des que Joan Romero va dimitir el càrrec de secretari general el març passat, el PSOE valencià ha viscut en una situació d'interinitat permanent, comandat per una gestora afí al secretari federal d'organització, Ciprià Ciscar. L'executiva elegida en el VIII Congrés havia vist com el Consell Nacional havia modificat a darrera hora la seua proposta de llistes electorals a les Corts. Un fet, aquest, que no va agradar gens Joan Romero, qui va abandonar el vaixell socialista, cansat de suportar el boicot constant de la resta del partit. En aquell moment, tots van saber que tard o d'hora s'hauria d'organitzar un congrés que triara una nova direcció i que cloguera el cisma. Un congrés que hauria de coronar un nou secretari general i que, fins a la seua celebració, desencadenaria un constant riu de



ARXIU / RAFA GIL

rumors sobre els futurs candidats.

Enmig d'aquest procés, els socialistes van sofrir, el 13 de juny, una de les derrotes electorals més amargues mai conegudes. Ben acostumats a guanyar amb rotunditat als anys vuitanta, ara veien com Eduardo Zaplana i el Partit Popular obtenien catorze punts de diferència respecte d'Antoni Asunción, candidat elegit després de l'espantada de Joan Romero. La terrible derrota augmentava, si es vol encara més, la fractura orgànica dels socialistes, que només es van consolar amb les alcaldies d'Elx, Gandia i Alcoi.

Com s'hi pot observar, la situació, passats els recents comicis, era exasperant. La divisió interna, sorgida d'aquell VIII Congrés —el ja famós de la Universitat Politéc-

nica, celebrat el juliol de 1997—, continuava present. Si aleshores eren lermistes contra romeristes i asuncionistes, ara eren ciscaristes i asuncionistes contra romeristes i lermistes. La confusió arribava a extrems inusitats. I part de la militància es qüestionava com havia pogut el PSPV-PSOE acabar amb tot el seu patrimoni polític i de pas lliurar-li en safata les eleccions a Zaplana.

La resposta no és ni sembla gens fàcil. I tanmateix, disposem d'un nom, d'una pista si es vol, que ens pot resoldre la pregunta. Aquest nom no és altre que el de Ciprià Ciscar. El secretari d'organització ha dirigit una campanya de desestabilització permanent a dintre de la federació valenciana del PSOE, la segona en nombre de militants,

El VIII Congrés dels socialistes valencians va ser l'escenari on es va fer palesa la divisió interna que arrosseguen des de fa anys. La pèrdua de la Generalitat Valenciana va augmentar encara més el cisma orgànic.



ARXIU / RAFA GIL

Ciprià Ciscar i Joan Lerma tenen la clau d'aquest congrés extraordinari. El nou secretari general dependrà de les aliances entre aquests dos líders i les seues famílies, dues corrents que en els darrers dies han acostat posicions.

a fi de mantenir-la controlada. Una campanya l'inici de la qual es remuntaria a l'esmentat conclave de la Politécnica, en què Joan Romero va obtenir, amb el suport d'Antoni Asunción i del corrent Esquerra Socialista, una majoria irrisòria i alhora suficient que el va conduir a liderar aquest partit.

Fins aquell congrés, Ciscar s'havia mantingut retirat de la vida orgànica del socialisme valencià. Estava ben acomodat a Ferraz, a Madrid. Tot, però, va mudar amb la victòria de Joan Romero. Ciscar no s'esperava aquell resultat. Ell considerava que Lerma, ja retirat de l'escena, no podia tornar a comandar la nau del PSPV. I que solament Asunción i ell mateix podrien disputar-ne la successió, en un futur pròxim. Amb la victòria de Romero, aquesta hipòtesi de Ciscar va començar a perillar. I és que certament el líder renovador tenia en les seues mans la possibilitat de consolidar-se com una alternativa fiable al Partit Popular.

Ciscar, des d'aquell moment, va encetar la ja esmentada campanya florentina de desgastament contra Romero. No li importava si el PSPV no guanyava les eleccions autonòmiques d'aquest passat mes de juny. Només li interessava que l'executiva romerista no s'enfortira i dificultara la seua voluntat de control. Sobretot, una vegada Ler-

Les tertúlies de Madrid insinuaren que l'executiva federal va acceptar la campanya d'atac de Ciscar contra Joan Romero.

ma ja havia cedit tot el seu protagonisme, en altres èpoques omnipotent i incontestable.

Amb el permís de Madrid. Les tertúlies de Madrid, fins i tot, van insinuar que des de l'executiva federal s'aprobava aquesta campanya d'assetjament. A Catalunya, l'ombra de Maragall, i al País Valencià, la de Romero, van posar nerviosos els membres de l'aparell socialista, que no podien suportar el comportament i les decisions, en certa mesura renovadores, d'aquests dos líders. Ciscar temia que Romero esdevinguera president de la Generalitat i es consolidara com un baró regional en l'àmbit de l'estat que li fera nosa.

En aquest sentit, des de la direc-

ció federal es va decidir rompre l'entesa existent entre Maragall i Romero per la part més dèbil. És a dir, per Romero. El socialisme espanyol no s'hi podia permetre un atac d'aquesta magnitud contra l'ex-alcalde de Barcelona i únic candidat amb possibilitats de vèncer Jordi Pujol. Així les coses, i amb el consentiment explícit de Madrid, Romero va caure sense remissió. Van preferir, fins i tot, que Antoni Asunción, l'únic que segons Ciscar tenia opcions d'assolir la secretaria general dels valencians, s'enfrontara amb Zaplana. D'aquesta manera, Ciprià Ciscar va obtenir la recompensa a la seua calibrada estratègia. Amb Romero eliminat, amb Asunción derrotat en unes eleccions, i amb els renovadors sense cap líder fort, només li calia administrar els fruits del seu triomf.

Ciscar no se n'ha amagat. Sempre ha volgut controlar el PSPV-PSOE i així ha orquestrat totes les seues decisions. Ara, fins i tot, encara té més motius per voler atènyer aquest control. Tot i que ha estat nomenat recentment coordinador de campanya de les imminents eleccions generals, Ciscar no ha donat el seu vist-i-plau. I és que no l'acaba de convèncer aquesta oferta. El secretari federal d'organització sap que el seu futur a Madrid no està gens assegurat i que depèn molt dels resultats que Joaquín Almunia obtinga davant de José María Aznar. Una victòria de l'esquerra el conduiria cap a algun ministeri. Una derrota socialista, però, alçaria altra vegada un revol intern de grans magnituds i Ciscar ho acabaria pagant amb el càrrec. Per aquest motiu li interessa jugar-se la pell a la federació valenciana, i més ara que no hi haurà eleccions fins d'ací quatre anys.

Què pot succeir en aquest congrés extraordinari? En aquests processos les aliances són sempre efímeres i s'hi donen canvis de darrera hora que poden alterar el resultat definitiu. En el moment de tancar aquesta edició d'EL TEMPS, les famílies socialistes, que existeixen de fa més de vint anys, encara no havien perfilat cap candidatura en ferm. I és

que els possibles candidats han esperat fins el 12 de setembre, dia que es clouen les eleccions a compromissaris, per saber quins recolzaments interns tenen i així fer oficial la seua llista. A final de la setmana passada ja s'havia elegit un 70% dels delegats, i, segons fonts internes dels socialistes, els ciscaristes tenien 97 actes; els renovadors, 94; els lermistes, 32; els asuncionistes, 21; i Esquerra Socialista, 10. Una mostra més de l'empat tècnic que s'hi pot donar i del paper clau que poden jugar algunes famílies.

Encara més, la guerra entre aquestes famílies es disputa en el terreny dels números, tot apropiant-se delegats segons el seu interès. Aquest passat cap de setmana s'ha tancat el procés d'elecció dels delegats, en què els renovadors apuntaven que obtindrien el major nombre.

Siga com siga, a primera vista s'han estructurat dos grans pols enfrontats: els renovadors, molts dels quals tenen vint anys de càrrecs orgànics, que es proclamen seguidors de Romero, i els ciscaristes i asuncionistes. Aquestes famílies estan enfrontades a causa de la campanya d'atac contra Romero perpetrada per Ciscar. Els renovadors no poden olorar res que vinga dels quaters del secretari d'organització. Aquesta família, escapçada amb la retirada sorprenent de Romero, ha elegit Joan Ignasi Pla, secretari d'organització de Romero, com a líder visible del moviment. Una victòria dels renovadors no comptaria amb la condescendència de l'executiva federal. Fins i tot, aquest corrent va fer possible que Borrell, en les primàries, guanyara al País Valencià.

Segons fonts d'aquesta família, hereva també del Moviment pel Canvi esdevingut a la Politècnica, haurien arribat en els darrers dies a un pacte amb els lermistes, una sensibilitat que havia desaparegut per complet, com el seu líder, i que ara ha tornat a perfilar-se com a decisiva. Pla i Lerma tindrien aparaulat un acord en ferm que coronaria a Pla de secretari general i Lerma accediria a la presidència.

A mitjan setmana passada, però,



ARXIU / RAFA GIL

El portaveu socialista a les Corts valencianes, Antoni Asunción, ha dubtat en tot el procés pre-congressual. Hi ha veus que indiquen que aquest silenci ha estat fruit de la seua aliança ferma amb el secretari federal d'organització, Ciprià Ciscar.

Lerma va mantenir una reunió amb Ciscar, en la qual l'ex-president de la Generalitat hauria oferit el seu suport al secretari federal d'organització, amb la condició que el premiaren amb un bon càrrec i buscaren tant Asunción com Ciscar una executiva d'integració, on totes les famílies estigueren representades. Ciscar, amb el suport de Felipe González, amb el del portaveu parlamentari i també amb el de Joan Lerma, tindria guanyat el conculat.

Tanmateix, encara no ha presentat la seua carta, encara no ha calibrat si podrà coordinar la campanya de les generals al mateix temps que dirigeix la secretaria general del PSPV. Sap, però, que amb el recolzament de Lerma és peça clau i que així obtindria un percentatge de compromissaris

ben alt. Tampoc li sabia mal, per això, no complir un dels seus objectius, que era no donar-li marge de joc a l'ex-president. De Ciscar i la seua relació amb Lerma i Asunción, en depèn ben bé el congrés.

Un congrés en què Antoni Asunción té un paper per ara secundari i a l'espera del que faça Ciscar. Un congrés on sembla que s'hi podria presentar una llista única que tanca la divisió i frenara les seues set desfetes electorals consecutives, que fins i tot han reduït el seu sostre electoral. Un congrés on volen relançar el partit perquè no es reproduesquen situacions com la gallega. Un congrés on el PSPV-PSOE, en altres moments una màquina de vots, es juga el seu futur amb els noms del passat.

Salvador Giménez

ARXIU / RAFA GIL



D'esquerra a dreta, Joan Ignasi Pla, Antoni Miraperceval i Joan Romero, membres representatius del corrent renovador. Joan Ignasi Pla és el candidat d'aquesta família per substituir el dimittit com a secretari general, Joan Romero.